

ikar

JE SÚB
PREDNEJŠÍ
NEŽ LÁSKA?

PRAVIDLÁ ZVÁDZANIA

Ako zbalit' sestru najlepšieho kamoša

PENELOPE WARDOVÁ
VI KEELANDOVÁ

PENELOPE WARDOVÁ
VI KEELANDOVÁ

PRAVIDLÁ ZVÁDZANIA

Ako zbalit' sestru najlepšieho kamoša

Preložila Andrea Vargovčíková

Penelope Ward
Vi Keeland
THE RULES OF DATING MY BEST
FRIEND'S SISTER

Copyright © 2023. THE RULES OF DATING MY BEST
FRIEND'S SISTER by Vi Keeland & Penelope Ward

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková

Model: Giorgos Mavrogiannis

Photographer: Ashraf El Bahrawi

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0510-5

1. KAPITOLA

Holden

*D*ošľaka, a toto je čo?!
Prevracal som v rukách malú obálku. Vytiahol som ju z väčšej obálky, ktorú mi poslali rodičia. Adresu na tú väčšiu určite napísala mama. No rukopis na tej menšej pripomínal môj, ibaže trochu kostrbatejší. Sám som si však nič neposlal a už vôbec nie k rodičom do Filadelfie. A prečo by mi niekto niečo posielal na adresu rodičov a navyše by ma uviedol aj ako odosielateľa?

Vzápätí mi to docvaklo.

No to ma podrž!

To hádam nie je možné!

Tú adresu som fakt napísal ja, ale už pekne dávno!

V druhom ročníku na strednej škole nám učiteľ tvorivého písania pán Wolf zadal úlohu, aby sme napísali list svojmu tridsaťročnému ja o tom, čo je pre nás v tom čase dôležité. Odovzdali sme mu ho v zalepených obálkach a on nám sľúbil, že nám ich pošle v roku, v ktorom dovърšíme tridsiatku. Pravdaže, vtedy som žil s rodičmi, preto som uviedol ich adresu.

No došľaka! Vôbec som si nepamätal, čo som napísal, no rozhodne ma to zaujímalo. Ako pätnásťročný som bol poriadny nevychovanec. Otvoril som teda obálku a vytiahol z nej ošumelý zložený hárok.

*Čau, kamoš,
ak si už zabudol – pretože v čase, keď dostaneš tento
list, budeš už starý dedo –, pán Wolf nám dal za úlo-
hu napísať list samému sebe o tom, čo je pre nás teraz
dôležité, lebo keď budeme mať tridsať, vraj budeme
mať už úplne iné priority. Toto je tento rok asi jediná
domáca úloha, ktorá sa mi fakt páčila, hlavne preto,
lebo je o mne a ja som taký úžasný, že odpadneš. Takže
podme na to...*

*Čo je dnes pre Holdena Catalana dôležité? Nuž,
ľahká odpoveď. ORÁL. Kurva, je to špica! Minulý me-
siac som ho zažil prvý raz s Laurie Rexlerovou a odvtedy
v podstate na nič iné ani nemyslím. Chodí do tretieho
ročníka a aj pre ňu to bolo prvý raz. No podľa mňa
trepe, lebo ju pri tom nenaplo ani nič podobné. V kaž-
dom prípade, ORÁL je fasa! Asi preto ho možno ozna-
čiť toľkými výrazmi, napríklad fajka, lízačka, felácia,
blowjob, hlboké hrdlo... Všimni si, že pre domácu úlo-
hu existuje len JEDEN výraz. Prečo? Lebo domáce úlohy
sú naprd a ORÁL je BOMBA.*

*Poznámka na okraj – pán Wolf, slúbili ste, že naše
listy neotvoríte. Ak ste to náhodou urobili, dúfam, že si
užijete ORÁLU dosýta. Najmä od pani Damarcovej,
ktorá má kabinet na opačnej strane chodby. Je fakt sexi
a vyzerá, že určite dobre fajčí. Stavím sa, že aj prehlta.
Laurie Rexlerová nie... zatiaľ. No pracujem na tom.
Ak budeme písať ďalší list, dám Vám vedieť, ako to do-
padlo.*

*No späť ku mne a k tomu, čo je momentálne dô-
ležité... Na rovnakej úrovni s orálom je bubnovanie.
Bez hudby by som neprežil. A, samozrejme, ani bez
svojich kamošov Colbyho, Ryana, Owena a Braydena,
ktorí sú mi ako bratia. Aj tí sú vysoko na zozname. No*

to im radšej nepoviem, lebo by sa mi za to celý mesiac rehotali do ksichtu. Ostatné veci sú:

*sloboda,
moje vlasy (dúfam, že ich budem mať aj v tridsiatke),
moji rodičia*

a napokon bicie. (Jasné, tie som už spomínal, no bicími sa všetko začína aj končí. Poznámka pre seba: Hrať na bicích a zároveň mať vtáka v ústach nejakej baby sa práve dostalo na vrchol môjho zoznamu toho, čo musím zažiť. Prečo mi to napadlo až teraz? Nechápem.)

Čo je ešte dôležité? Skoro sa to bojím napísať pre prípad, že by som tento list stratil a nejako by sa dostal k Ryanovi. No pán Wolf povedal, že ak nedokážeme byť v liste úprimní ani sami k sebe, tak úprimní nikdy nebudeme. Preto musím spomenúť Lалу, čiže Laney Ellisonovú, mladšiu sestru môjho najlepšieho kamoša Ryana. Je to jediná baba, s ktorou sa môžem fakt rozprávať o živote. Som do nej buchnutý, odkedy si pamätám. No je o rok a pol mladšia a Ryan by ma NAKOPAL DO ZADKU, keby som si s ňou začal. V podstate ho aj chápem. Lala Ellisonová je totiž oveľa lepšia než ja. Je geniálna. Pravdepodobne raz vynájde liek na rakovinu alebo niečo podobné. No aj keď je mimo môjho dosahu, stále sa nachádza na zozname toho, čo je pre mňa dôležité. V skutočnosti sa mi tak páči, že keby som mal položky v tomto zozname usporiadať, Lala Ellisonová by bola ešte pred ORÁLOM. A to už je čo povedať, nie? Tak, to je z mojej strany asi všetko. Na ničom inom mi nezáleží. Navyše sa nudím. Za posledné dva roky som nepísal tolko čo teraz.

Maj sa.

Holden

*P. S. Ak si sa doteraz neocitol na obálke Rolling Stone,
prosím, vylep si jednu.*

*P. P. S. Ak je Lala v čase, keď Ti príde tento list, stále
slobodná a Ty si to s ňou ešte neskúsil, si fakt zbabelec.*

„Bolo načasé,“ pokrútil Colby hlavou. „Už sme chceli začať bez teba. Vieš, že moja stará mi dá opušťák len raz za mesiac, preto to musím využiť a dať si do nosa.“

Pokrútil som hlavou. Ten chlap tak trepal! Moja stará? Preboha! Bol to najšťastnejší ženáč, akého som poznal, a vzal si jednu z najúžasnejších žien, aké som kedy stretol. No keďže som meškal, jeho trápne reči som nekomentoval, podal som si ruky s Owenom a Braydenom a sadol si za stôl. S mojimi tromi najlepšími priateľmi sme vlastnili bytový dom. Raz za mesiac sme sa stretávali v miestnom bare na schôdzi majiteľov. Oficiality trvali zvyčajne len polhodinu a potom sme plynule prešli do nefalšovaného záťahu.

„Prepáčte, že meškám,“ ospravedlnil som sa. „Opäť sa nám pokazila dodávka.“

Podišla k nám jedna z tunajších stálych čašníčok a priniesla mi pivo bez toho, aby som si ho objednal.

Žmurkol som na ňu. „Ďakujem, kráska.“ Všetci sme si štrngli fľašami. Takto sme oficiálne otvárali schôdze.

„Ešte než začneme,“ ozval sa Owen. „Dostali ste tie listy, ktoré nám pán Wolf dal napísať v druhom ročníku na strednej?“

Colby so smiechom prikývol. „Aj vy? Mne prišiel minulý rok, keďže som od vás o rok starší, deťúrence. Rozpísal som sa o svojej bujnej hrive a o tom, aké dôležité je udržiavať vodnú fajku v čistote.“

Zasmiali sme sa. „Asi by som to nemal hovoriť, pretože to určite využijete a vysmejete ma,“ pokračoval Owen, „no

napísal som, že pre mňa sú dôležité výsledky prijímačiek. A pol strany som venoval prsiam pani Wagnerovej. Už som aj zabudol, ako som pri nej slintal.“

Vystrúhal som grimasu. „Pani Wagnerovej? Tej matikárky? Veď mala dobrých päťdesiat, človeče.“

Owen skrkval servítku a hodil ju po mne. „Nemala päťdesiat, ty somár! Mala asi tridsať a bohovské kozy.“

„Tak sorry,“ pokrčil som plecami. „Ja som si všimal skôr rovesnícky. Na rozdiel od teba som si vedel nájsť babu aj vo svojom veku.“

„Trhni si.“ Owen vylial do seba polovicu piva a ukázal na mňa. „O čom si písal ty? Vtedy si sníval o funkčnom aute.“ Lakťom štuchol do Braydena, ktorý sedel vedľa neho. „Niektoré veci sa nikdy nezmenia.“

Rozhodne som im nehodlal zavesiť na nos, že som písal o Lale, mladšej sestre nášho kamaráta Ryana. Buď by som schytal jednu do brucha, alebo prednášku. Najskôr oboje. A už vôbec by som im nepovedal, že som si včera večer dal trochu do nosa a zavolať jej. *Ešteže nezdvihla*. Ako by som jej, preboha, vysvetlil, že jej z ničoho nič volám?!

„Písal som o tom, čo je v živote skutočne dôležité, páni,“ odvetil som. „Zrejme som bol na svoj vek dosť vyspelý, lebo moje priority sa doteraz nezmenili.“

Brayden sa uškrnul. „Takže si písal o honení. Je to jasné.“

„Nie, ty debil. Písal som o bubnovaní a oráli.“

Všetci sa zasmiali. „Ako inak,“ konštatoval Owen.

Ukázal som na Braydena. „A čo ty?“

Uškrnul sa. „Napísal som dve vety: *Pre mňa je dôležité ne-strácať čas nad kopou domácich úloh. A tak tento list končím*.“

Pokrútil som hlavou. „Vy ste čísla.“

Objednali sme si ďalšie pivo a pustili sa do práce. Colby hovoril o výmene niektorých starých klimatizačných jednotiek v budove za nové, energeticky úspornejšie. Náklady by sa

nám vraj vrátili v úspore na účtoch za elektrinu už o dva roky. Owen nám povedal o budove o kúsok ďalej, ktorá sa predala za oveľa viac, než sme si mysleli, a ja som im rozdal cenové ponuky na novú strechu, ktorú sme už potrebovali ako soľ.

Práve sme prešli na tému obnovenia nájomných zmlúv s nájomníkmi a na úvahy, o koľko im zvýšime nájomné, keď mi vo vrecku zavibroval mobil. Vytiahol som ho a srdce mi vyskočilo do hrdla. Na displeji svietilo Lalino meno. Prvé, čo mi napadlo, bolo nechať to prejsť do hlasovej schránky, no potom by som celú noc nezažmúril oka a premýšľal, či sa jej niečo nestalo. Stačilo, že som sa včera večer musel opiť, aby som na ňu nemyslel a nezrútil sa. Tak som sa ospravedlnil a odišiel z baru, aby som prijal hovor.

„Prosím?“

„Holden?“

„Áno?“

„Tu Laney... Lala.“

Snažil som sa o nenútený tón. „Á, ahoj, Lala! Dlhو sme sa nerozprávali. Čo máš na srdci?“

„Našla som si od teba zmeškaný hovor. Len sa chcem uistiť, že je všetko v poriadku.“

Doriti! „Ehm...prepáč. Asi som ťa vytočil omylom,“ bohapusto som klamal. „Ani som nevedel, že som ti volal.“

„Och, to je náhodička! Tento víkend som sa ti chcela ozvať.“

„Vážne?“

„Áno, budúci týždeň prídem na deň do New Yorku. Mám pohovor kvôli jednému výskumnému grantu, ktorý by som chcela získať. Napadlo mi, že by som sa zastavila pozrieť tú vašu bytovku a pozdravila aj ostatných. Bývate tam všetci, však?“

„Áno. Kedy prídeš?“

„V stredu. Pohovor je vo štvrtok skoro ráno.“

„Kde sa ubytuješ?“

„V nejakom hoteli, no izbu som si ešte nerezervovala. O tom pohovore mi dali vedieť až včera popoludní.“

„Tak prespi u mňa.“ Pokrútil som hlavou. „Chcem povedať u nás. Jeden z bytov v budove používame iba na krátkodobé prenájmy. Skúšame to cez Airbnb. Má to lepšie hodnotenia a zdá sa, že je stále dopyt.“

„To by bolo super! Budúcu stredu bude voľný?“

Ak nie, tú rezerváciu okamžite zruším. „Určite áno.“

„Fajn. Skvelé. V tom prípade by som sa mohla s vami stretnúť a nemusela by som potom utekať do hotela. Manhattan je hotová džungľa.“

„Pôjdeš autom alebo vlakom?“

„Asi autom.“

„Pošlem ti v správe, kde tu nájdeš parkovacie miesta za dobrú cenu.“

„Paráda! Ďakujem veľmi pekne, Holden. Teším sa na vás.“

Rozlúčili sme sa a ja som ešte chvíľu cival na telefón. Ma-ma kedysi vravievala: *Nič také ako náhoda neexistuje.* Nikdy som tomu nevenoval pozornosť, no teraz som dúfal, že má pravdu...

Na Facebooku som nebol asi dva roky. No presne tam som sa ocitol, keď som sa o polnoci vrátil pripitý z baru a trikrát si prečítal list, ktorý som si napísal. Dookola som si čítal zvlášť jednu vetu:

*Ak je Lala v čase, keď Ti príde tento list, stále slobodná
a Ty si to s ňou ešte neskúsil, si fakt zbabelec.*

Do vyhľadávacieho poľa som natukal meno Laney Ellis-
onová a zamračil sa na profilovú fotku, ktorá sa zobrazila. Bola

na nej ona a doktor Debil, tak som si dal ďalšie pivo. Fotka zrejme vznikla v deň ich zásnub, pretože ten vedec v dedkovskom svetri ju objímal jednou rukou okolo pliec a ona ňaťhovala ruku k objektívu a ukazovala prsteň. Priblížil som si ho a vylial do seba polovicu plechovky piva. *Kriste, veď je to obyčajný šutrik! Lala si zaslúži poriadny kameň!*

Doktor Debil sa mi ešte väčšmi znepáčil, pretože jej ani nekúpil poriadny prsteň. „Žgrloš,“ zamumlal som a klikol na ďalšiu fotku.

Tá bola z promócií na Brownovej univerzite, kde si robila doktorát. Rodičia stáli hrdo vedľa nej. Priblížil som si fotku a všimol si krížik na jej krku. Bol Ryanov, dostal ho od rodičov na prvé sväté prijímanie – v ten istý deň ako ja. Nikdy si ho neskladal. Po jeho smrti si ho vzala Lala, no netušil som, že ho stále nosí. Až tak ma to však neprekvapilo. Tí dvaja neboli ako väčšina súrodencov. Rozumeli si aj ako deti, oveľa skôr, než mu stanovili diagnózu. Dost' ju chránil. Preto ma počas svojich posledných dní požiadal, aby som z jeho mladšej sestry nespustil oči... aj keď nie úplne doslova. Kamarát sa teraz na mňa asi díval zhora a isto ma preklínal za to, že ju tu obkukávam.

Klikol som na ďalšiu fotku a vypleštil oči. *Došľaka!* Bully stále žije! Ryan toho tučného buldoga adoptoval ešte na strednej škole, takže teraz už musel mať aspoň pätnásť rokov. Ako to, že ešte nezdochol? Na fotke Lala kľačala pred vianočným stromčekom s jednou rukou okolo Bullyho vo svetříku s vianočným motívom. Ak sa Ryan ešte nenaštvál, že sledujem jeho sestru, fotka jeho psa vo svetri ho určite vytočí dobiela. Zdvihol som plechovku piva a prihovoril sa mu. „Prepáč, kamoš. O tomto som fakt nevedel.“

Nasledujúcu štvrt'hodinu som si prezeral Laline fotky, hoci najdlhšie som sa pristavil pri jednej konkrétnej. Pri jej fotke v bikinách. Vždy bola krásna a mala peknú posta-

vu, no po rokoch, odkedy som ju ukradomky pozoroval v plavkách na dvore u Ellisonovcov, sa z tohto chudého dievčaťa stala žena s nebezpečnými krivkami. Tie by ma určite namočili do problémov, keby sa mi dostali pod ruky.

Klikol som na poslednú fotku a skamenel. Ryan s Lalou na nej sedeli na kuse naplaveného dreva na pláži. Odfotil som ich ja. Ryan bol po treťom kole chemoterapie a už nemal vlasy. Z nemocnice ho vtedy mali pustiť až o niekoľko dní, no presvedčil lekárov, aby mu to dovolili skôr, nech svoje dvadsiate druhé narodeniny strávi so svojou partiou. S Owenom, Braydenom, Colbym, Ryanom a Lalou sme sa odviezli do Ocean City, kam sme sa všetci vybrali po maturitnom plese a na ktoré máme kopu krásnych spomienok. Celý deň sme strávili na pláži a potom sme si založili ohnák, ktorý sme uhasili až ráno. Na ten deň nikdy nezabudnem, najmä preto, lebo to bol nadlho posledný fajn deň, ktorý sme všetci zažili. Ryan totiž nasledujúcu noc zomrel.

Po tejto fotke som zatvoril notebook. Asi bolo dobré, že som na ňu narazil, pretože ma odradila od ďalšieho sledenia v Lalinom profile. Jej fotka v bikinách ma rozpálila a rozrušila, zato tá posledná na mňa zapôsobila ako vedro studenej vody. A presne to som potreboval. Lala Ellisonová bola tabu, jediná žena na svete, ku ktorej som sa nesmel priblížiť na menej než tri metre. Teda do budúceho týždňa, keď k nám príde... a bude spať v byte hneď vedľa mňa.

Klop. Klop. Klop.

Ježišmária, potia sa mi dlane! Koľko mám rokov? Dvanásť?

Lala mi pred pár hodinami napísala, že príde asi okolo piatej, a na mikrovlnke svietila minúta po piatej. Naposledy som bol taký nervózny, keď sme s kapelou hrali na festi-

vale pred desaťtisíc ľuďmi. Musel som si utrieť dlane do džínsov.

„Ahoj,“ usmial som sa, len čo som otvoril dvere. Úsmev mi však povädol, keď som zistil, že Lala neprišla sama. Vedľa nej niekto stál.

Lala sa pozrela na prsnatú červenovlásku a s váhavým úsmevom na ňu ukázala. „Išli sme spolu výťahom a vystúpili sme na tom istom poschodí. Ukázalo sa, že máme rovnaký cieľ.“

Fiona – žena, ktorú som minulý víkend stretol v bare – pokrčila plecami. „Prepáč, že idem bez ohlásenia, no išla som okolo, a tak mi napadlo, že skúsím, či si doma. Minule som si u teba niečo zabudla.“

„Vážne?“

Žmurkla a ukázala dovnútra. „Asi stále visia na čele tvojej postele.“ Fiona sa pozrela na Lalu a potom na mňa. „Len si ich vezmem a zmiznem, dobre?“

Keďže som nevedel, čo mám robiť, odstúpil som od dverí, aby mohla Fiona vojsť. Lala zostala stať pred dverami s kufrom. Pokrútil som hlavou a chytil kľučku. „Prepáč. Podď ďalej.“

Skôr ako som stihol vziať Lalin kufor dnu a zavrieť za nami dvere, zo spálne vypochoďovala Fiona s putami v ruke. „Mám ich.“

Zavrel som oči. *Paráda! Proste paráda!*

2. KAPITOLA

Lala

D vere sa za červenovláskou zavreli. Pozrela som sa na Holdena. Zavládlo také ticho, že by bolo počuť spadnúť špendlík.

„Môžem ti to vysvetliť...“ ozval sa napokon.

Zasmiala som sa a zdvihla ruky. „O tom nepochybujem, no radšej to nechcem počuť.“

Holden si prehrabol strapatú hrivu. „Asi to tak bude lepšie.“

Vzápätí očervenel. Očividne bol v rozpakoch. Jeho početné pletky so ženami boli verejné tajomstvo, preto ma jeho rumenec prekvapil.

„Nuž, trápnejšie som ťa tu privítať ani nemohol.“ Vystrel ku mne ruky. „V každom prípade, vitaj u nás, Lala.“

„Vďaka.“ Vošla som do jeho náručia. „Som rada, že som tu.“ Pri dotyku jeho hrude s mojou ma príjemne zaštekľilo.

Cítila som rýchly tlkot jeho srdca. Zaujímavé. Voňal príjemne ako tesne po sprchovaní – zmesou mydla, kolínskej a jeho typickej omamnej vône. Pamätala som si ju z chvíle, keď sme sa k sebe takto priblížili naposledy – pri tanci na Colbyho a Billinej svadbe.

Rozhliadla som sa okolo seba. „Presne takto som si to tu predstavovala, Catalano.“

Pokrčil obočie. „Ako to myslíš?“

„Bicie v kúte, čierny nábytok...“

„Len nespomeň putá na stĺpiku postele.“

Vzdychla som si. „Aj tie.“

Opäť zatvoril oči, celý nesvoj, a potom mi venoval svoj najkrajší úsmev.

Do Holdena som bola zaľúbená hádam odjakživa. No verte či nie, nebola to čisto fyzická záležitosť. Keď sme boli mladší, často sme sa rozprávali. Ryan o našich súkromných rozhovoroch nemal ani tušenia. Pripúšťam, že som sa postupne zamilovala do všetkých Ryanových kamarátov, no žiadny ma nechytí za srdce tak ako Holden. A dosiaľ ma to neprešlo. Ibaže Holden bol zo všetkých chalanov ten posledný, ktorého by mi Ryan schválil. Nehodil sa na vzťah, aj keď ženy – mňa nevynímajúc – mohli na ňom oči nechať. Ryanovi moje obdivné pohľady neušli. Boli sme ešte tínedžeri, keď ma pristihol, ako pozorujem Holdena, ktorý práve vychádzal z nášho bazéna a šiel sa osušiť. Varoval ma, aby som „na to ani nepomyslela“. Ryan mal síce Holdena rád, no keby som sa s ním dala dokopy, neprežil by to – keby ešte žil.

„Takže...“ Holden zatlieskal. „Pôjdeme vedľa?“

„Jasné. Už sa neviem dočkať. Ešte raz ti ďakujem, že ma tu ubytujete.“

„To je maličkosť. Ryanovej malej sestre znesieme aj modré z neba.“

„Ďakujem, hoci už nie som malá.“

„Všimol som si,“ usmial sa.

Po chrbte mi prebehli zimomriavky. Nasledovala som ho na chodbu a počkala, kým otvorí vedľajší byt.

Rozhliadla som sa po ňom. Páni! Bol úžasný.

Obývacia izba bola zariadená očividne novučičkým koženým nábytkom krémovej farby. Hrubé pletené deky na

pohovke a kresle dodávali priestoru útulný a zároveň moderný nádych. Všetko tu voňalo novotou. Byt mal otvorenú dispozíciu s kuchyňou hneď vedľa obývacej časti. Svetlá žulová pracovná doska príjemne ladila so zemitými odtieňmi vo zvyšku bytu.

„Toto sa vám naozaj podarilo. Je to krásne.“

„Ďakujem. Ako som povedal, skúsime ho prenajímať cez Airbnb. Máš šťastie, že je práve voľný.“

„O tom nepochybujem!“ Prešla som do kuchyne. „Ach, chvalabohu! Je tu kávovar a kapsuly. Už som rozmýšľala, kde si ráno zoženiem kávu.“

„Keby si niečo potrebovala, som hneď vedľa,“ odvetil.

Ako by som mohla zabudnúť? „Ďakujem.“

Skutočnosť, že tento byt susedil s Holdenovým, ma znervózňovala aj upokojovala.

„Tak vrav. Aké dobrodružstvá sem privádzajú šprtku, ako si ty?“

Prekrížila som si ruky cez prsia. „Myslíš pohovor kvôli výskumnému projektu?“

„Iba si ťa doberám. No si priveľmi múdra. My ostatní pri tebe vyzeráme ako ešte väčší idioti, než sme.“ Vzdychol si. „Ale nie, myslím to vážne. Tak spusti.“

„Je to pohovor kvôli grantu na výskum účinkov dopamínu v súvislosti s Alzheimerovou chorobou.“

„Zaujímavé.“ Poškriabal sa na brade. „Dopamín je jeden z pohlavných hormónov, však?“

Čo iné by mu napadlo, však? „Je to typ neurotransmitera, ktorý si telo vytvára. Ovplyvňuje to, ako pociťujeme rozkoš. Negatívny vplyv môže mať priveľa aj primálo dopamínu. Ale áno, okrem iného sa vytvára aj v reakcii na sexuálnu stimuláciu.“

„Počkat, priveľa dopamínu škodí? Mohol by človek povedzme prísť o rozum?“

„Nuž všetkého veľa škodí. Táto štúdia sa však zameriava najmä na nízku hladinu dopamínu a zvýšené riziko výskytu Alzheimerovej choroby.“

„Aha! Takže čím viac sexu človek má... tým je pravdepodobnosť, že dostane alzheimera, menšia?“

Odkášľala som si. „Zdá sa, že presne na to výskumy poukazujú.“

„Paráda! Takže som v suchu. Mozog mi bude fungovať ako hodinky,“ žmurkol na mňa.

Prevrátila som oči. „Sex má veľa výhod. A iba veľmi málo nevýhod – ak si dáš pozor.“

„Vždy si dávam pozor,“ vyhlásil úprimne.

„To je dobre.“

„Colby funguje ako odstrašujúci príklad,“ dodal.

Colby splodil svoju dcéru počas jednorazovky asi päť rokov predtým, ako spoznal svoju manželku Billie. Saylor síce považoval za dar z nebies, no pre jeho kamarátov to bola tvrdá lekcia – jeden chybný krok a život sa raz-dva prevráti naruby.

So záujmom naklonil hlavu. „Porozprávaj mi o tých výhodách.“

„Vážne sa chceš baviť o tomto?“

„Prečo nie? No hlavne preto, lebo sa mi páčia tvoje červené líca.“

Chytila som si líce. „Červenám sa?“

„Trochu. Ale vážne, fakt ma to zaujalo. Nikdy som sa nezamýšľal nad hormónmi a podobnými hlúposťami a už vôbec nie nad ich vplyvom z dlhodobého hľadiska. No je dobré vedieť, že sex má pozitívny vplyv na zdravie.“

„Zvýšenie hladiny oxytocínu a dopamínu počas orgazmu spôsobí vyplavovanie stresového hormónu kortizolu.“

Prikývol. „Preto sú ľudia po ňom takí uvoľnení.“

„Správne.“

„No v živote by mi nenapadlo, že tieto hormóny chránia aj mozog. To je paráda.“

„Takmer každé naše rozhodnutie – napríklad čo si dáme alebo nedáme na tanier – ovplyvní naše celkové zdravie.“
Usmiala som sa. „Vieš, čo ešte zvyšuje hladinu dopamínu?“

„Čo?“

„Hudba.“

„Ha, ďalší bod pre mňa!“

„Počas vystúpenia máš určite zimomriavky. Aj za tie môže dopamín.“

„No vravela si, že priveľa ho škodí.“

„Priveľké množstvo dopamínu má isté negatívne účinky, ako je napríklad úzkosť, nespavosť alebo príliš silná sexuálna túžba.“

„Takže pamäť budem mať ako slon, no naďalej budem prechádzať životom ako nadržanec a občas ma prepadne úzkosť.“ Prikývol. „Fajn, to by sedelo.“

Zasmiala som sa.

„Vďaka za poučné slová, Lala. Si vážne hlavička.“ Holden sa usmial. „Som rád, že si prišla. Mám pocit, že som ťa nevidel už celú večnosť.“

Mám to spomenúť? „Naposledy sme sa stretli tuším na Colbyho svadbe.“

„Presne tak.“ Pomaly prikývol. „Čiže pred rokom. Ako vravím, celá večnosť.“

Pozrel sa mi do očí a ja som si okamžite vybavila náš tanec na svadbe. Warren odišiel na toaletu a zrazu stál na jeho mieste Holden. Dúfala som, že ma Warren neuvidí s ním tancovať. Bol to sladák a nemuselo by sa mu to páčiť. Možno preto, lebo mne sa to páčilo až priveľmi. Pieseň sa skončila a Holden opustil tanečný parket tesne predtým, ako sa Warren vrátil. Môj snúbenec teda nemal ani tušenia, že som práve dotancovala so svojou detskou láskou.

Akoby sa to nikdy nestalo – až na to, že mi to celý večer neschádzalo z mysle. Podchvíľou som na Holdena puko-kovala a cítila sa previniť, pretože ten tanec bol zvláštny, i keď som nevedela pomenovať dôvod. Myslela som si, že Holden má o mňa záujem? Nie. Lenže to, že ma požiadal o tanec, len čo si Warren odskočil, nemohla byť náhoda. Možno sa dal strhnúť sentimentálnou atmosférou na svadbe. Svadba je významný životný míľnik. Vďaka nej si človek uvedomuje, ako život plynie. Ktovie, či mu tá pieseň nepripomenula Ryana a to, ako mu chýba. Možno ma vtedy vyhľadal iba preto, lebo som jeho najbližšia príbuzná.

„V každom prípade...“ prerušil Holden tok mojich myšlienok, „... dnes večer tá túži vidieť veľa ľudí. Colby a Billie chystajú večeru. Mám ťa k nim zaviesť, len čo sa tu zložíš. Vlastne už meškáme.“

Pomasírovala som si brucho. „Panebože, to znie skvele! Škvírka mi v žalúdku. No daj mi chvíľku.“

Šla som na toaletu, potom som sa vrátila do obývačky a zamierili sme do Colbyho bytu.

Dvere nám otvorila Colbyho dcéra Saylor. „Lala!“

„Ahoj, drobček! Som rada, že si ma pamätáš.“ Zohla som sa k nej a objala ju. „Aká si už veľká!“

Videli sme sa len párkrát, no na svadbe sme spolu strávili dlhší čas. Matka sa o ňu nezaujímal. Keď sa Colby oženil, jej úlohy sa ujala jeho manželka Billie. A očividne im to fungovalo skvele.

Saylor sa dotkla mojich vlasov. „Aké máš kučeravé vlasy!“ Našuchorila som si blond pramene. „A aké strapaté!“

„Sú bujné a krásne,“ ozval sa Holden za mnou.

„Vďaka.“ Trochu som sa začervenala.

Podišla ku mne Billie a objala ma. „Už sme sa báli, že neprídeš! Trvalo vám to nejako dlho.“

Billie bola super baba a túžila som ju lepšie spoznať. Vlastnila v tejto budove tetovací salón, v ktorom sa s Colbom zoznámili.

„To ma mrzí!“ povedala som. „Všade boli samé zápchy. A potom mi Holden ukazoval byt.“

„Trochu som si ju privlastnil. Je to moja chyba.“

Čo *prosím*? Odkasľala som si. „Ten byt je nádherný. Budem vám nadosmrti vďačná, že ste mi ho poskytli.“

Podišiel ku mne Owen, oblečený v trojdielnom obleku ako vždy, a objal ma. „Žartuješ? Toto je vlastne Ryanova budova. Vždy tu budeš vítaná. Aj keby sme mali Holdena vyhodiť, aby sme ti uvoľnili byt.“

„Dobrovoľne sa hlásim, že ho osobne vykopnem,“ ozval sa Brayden a roztvoril náruč, aby ma stisol.

Títo chalani mi naozaj chýbali. Veľmi mi pripomínali brata, priam som ho tu cítila.

Ako posledný sa ukázal Colby. Vyšiel z kuchyne s tanierom v ruke a položil ho na jedáľenský stôl.

„Ahoj, Lala!“ Utrel si ruky a podišiel ku mne, aby ma vystískal aj on.

Onedlho sme si posadali k večeri, ktorá pozostávala z cestovín, mäsových guliek, zo šalátu a z cesnakového chleba. Saylor sa hrdo pochválila, že šalát pripravila úplne sama.

Počas jedla ma Colby zahrnul otázkami.

„Takže, Lala...“ spustil. „Keďže tu nie je Ryan, azda chápeš, že musíme zastáť jeho úlohu. Žiaľ, namiesto jedného brata máš hneď štyroch.“

„Štyroch bratov? To je... dost,“ zachichotala som sa.

„Mám štyroch strýkov!“ ozvala sa Saylor. „Troch tu a jedného v nebi.“

Usmiala som sa. „To je pravda.“

„Takže mám niekoľko otázok,“ pokračoval Colby. „Začneme Warrenom. Takmer nič o ňom neviem. Na svadbe